

Arrest

nr. 120 167 van 6 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 13 augustus 2013.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 27 augustus 2013 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 26 november 2013.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 13 augustus 2013.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 10 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 13 augustus 2013, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen tot doel alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Hun concrete argumentatie beperkt zich immers tot het bekritisieren van de omstandigheid dat de verwerende partij in casu geen toepassing heeft gemaakt van deze instructie. Het enig middel van de verzoekende partijen lijkt bijgevolg niet dienstig.

Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, dient opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partijen er mochten van uitgaan dat zij verder in België mochten verblijven – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het aspect van het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel lijkt niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Het is in dit licht evenmin relevant dat, zoals de verzoekende partijen beweren, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde (procedurele) toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel vevat in artikel 10 van de Grondwet blijkt niet, nu de verzoekende partijen in gebreke blijven met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Het loutere feit dat twee personen zich op “de instructies van 19.07.09” hebben beroepen, toont niet aan dat het over een gelijkaardige situatie zou gaan. De verzoekende partijen tonen hiermee dan ook niet aan dat twee gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in de andere ‘gelijkaardige zaak’ de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter contra legem zou zijn. In de mate waarin de verzoekende partijen vragen om eveneens te worden vrijgesteld te voldoen aan de onontvankelijkheidsvoorwaarden, vragen zij in wezen eveneens om het handhaven van een onwettige situatie. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

Vervolgens menen de verzoekende partijen dat de eerste bestreden beslissing getuigt van een “totaal gebrek aan realiteitszin” door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die hun verhinderen de aanvraag in te dienen in hun land van herkomst. Enerzijds wijzen zij op “praktische overwegingen”, met name dat zij in hun land van herkomst “have noch goed” hebben en een “sterkere binding” hebben met België. Anderzijds wijzen zij op “juridische redenen”, met name dat het voorwerp van hun aanvraag teniet zal worden gedaan wanneer zij terugkeren aangezien zij hierdoor “alle banden en integratie, dewelke zij sedert hun binnenkomst medio 2009 met België hebben opgebouwd, dreigen te verliezen”.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de argumenten die zij in hun verzoekschrift aanhalen, met name dat zij “have noch goed” hebben in hun land van herkomst en het voorwerp van hun aanvraag teniet zal worden gedaan, voor het eerst aanhalen in hun inleidend verzoekschrift zodat het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig is van de verwerende partij dienaangaande niet te motiveren. Het is daarentegen aan de verzoekende partijen om hun aanvraag op zorgvuldige wijze in te dienen en duidelijk de buitengewone omstandigheden te vermelden die hun beletten hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. Uit de motieven in de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij aangaande, onder meer, het verblijf sinds 2009 van de verzoekende partijen en de hieruit voortvloeiende integratie, motiveert dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en kunnen, gezien de aanvraag van de verzoekende partijen in casu onontvankelijk is, in deze fase niet behandeld worden. De bewering van de verzoekende partijen dat een aanvraag vanuit hun land van herkomst “maanden zoniet meer dan één jaar in beslag kan nemen”, en hierdoor het voorwerp van de aanvraag teniet doet, is beperkt tot een loutere bewering en geeft minstens uiting aan een hypothetisch belang. Zoals hoger reeds vermeld, oordeelde de Raad van State in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”. De verzoekende partijen weerleggen de motieven van de eerste bestreden beslissing niet met het argument dat een terugkeer hun sinds minstens medio 2009 opgebouwde integratie verloren doet gaan. Een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissingen, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) van 27 mei 2013 genomen in hoofde van de eerste verzoekende partij, wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd waar zij voorhouden dat het bevel om het grondgebied te verlaten “gebaseerd is op de beslissing van 19.06.13”, daar de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard vooreerst dateert van 27 mei 2013 en daarenboven geen bevelscomponent omvat. Bovendien laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten op welke wijze de opsomming van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen zouden worden geschonden door de tweede en derde bestreden beslissingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 26 november 2013 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 28 januari 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 12 november 2013 opgenomen grond, betogen de verzoekende partijen vooreerst dat zij de lengte van de beschikking tegenstrijdig vinden met het doel van een verkorte schriftelijke procedure en dat deze handelwijze neerkomt op het voeren van een procedure ten gronde voorafgaand aan de terechtzitting. Vervolgens betogen de verzoekende partijen dat de beschikking een *a posteriori* motivering toevoegt aan de eerste bestreden bestuurshandeling, te weten de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel

9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Volgens de verzoekende partijen maakt de eerste bestreden beslissing immers geen gewag van het feit dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. De verzoekende partijen stellen dat het vertrouwensbeginsel wel degelijk is geschonden.

2.3.1. In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat zij de lengte van de beschikking tegenstrijdig vinden met het doel van de verkorte schriftelijke procedure, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partijen niet aantonen in welk opzicht zij hiervan een nadeel ondervinden of in welk opzicht hun rechten van verdediging geschonden zouden zijn. De verzoekende partijen hebben de mogelijkheid om ter terechtzitting te reageren op de inhoud van de beschikking, hetgeen zij te dezen ook hebben gedaan. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking hieronder van hun opmerkingen ter zitting op de beschikking. Voor het overige voeren de verzoekende partijen niet aan dat de door hen aangevoerde middelen niet zouden zijn behandeld in de beschikking, zodat zij middels de beschikking, in antwoord op hun verzoekschrift, en middels de mogelijkheid om ter zitting op deze beschikking te reageren, voldoende waarborgen hebben dat hun beroep op afdoende wijze wordt behandeld.

2.3.2 In de mate waarin de verzoekende partijen betogen dat de eerste bestreden beslissing geen gewag maakt van het feit dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn en de beschikking aldus een *a posteriori* motivering toevoegt aan de eerste bestreden bestuurshandeling, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat voormelde beschouwingen feitelijke grondslag missen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.”* De verzoekende partijen kunnen derhalve niet dienstig voorhouden dat de eerste bestreden bestuurshandeling geen melding maakt van het feit dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn en dat in de beschikking motieven worden toegevoegd.

2.3.3 Voor zover de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het vertrouwensbeginsel, benadrukt de Raad – onder verwijzing naar hetgeen hieromtrent in de beschikking d.d. 12 november 2013 wordt gesteld – dat dit beginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Aangezien de instructie van 19 juli 2009 bij arrest nr. 198 769 van de Raad van State van 9 december 2009 werd vernietigd en het vertrouwensbeginsel niet *contra legem* mag worden toegepast, kunnen de verzoekende partijen de schending van voormeld beginsel niet met goed gevolg opwerpen. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Wat ten slotte de aangevoerde schending van artikel 10 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen hier ter terechtzitting niet op ingaan, zodat het volstaat te verwijzen naar hetgeen hieromtrent in de beschikking d.d. 12 november 2013 wordt gesteld.

De schending van artikel 10 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET